

De Ster

PRESIDENT ALMA SONNE

*President van de Europeesche Zending
der Kerk.*

15 Februari 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 2

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur. JOHANNA A. SEHLMIEER, Assistentie

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Gods knechten spreken (II)	35	Rijmpreekjes-Nabloi nr. 12	47
Wees geen kreeft, door wijlen Marvin O. Ashton	37	Zendingen in Nederland	48
Vivian Meik schrijft over onzen godsdienst	40	Priesterschap	50
Het Voorzorgswerk	42	Genealogische Vereeniging	52
77 jaar oud	45	De Zondagsschool	54
Fijn metaal, door Lorna Francis ...	46	De O.O.V.	56
		De geschiedenis der Kerk in beeld (1)	60
		Gebeurtenissen in de Zending ...	63

BIJ DE VOORPAGINA.

President Alma Sonne is een der Assistenten van den Raad der Twaalven. Op 16 November 1946 arriveerde Oud. Sonne met zijn echtgenoot in Engeland, en maakte kort daarop met President Ezra Taft Benson een rondreis door de verschillende zendingen in Europa. President Benson is op 11 December 1946 naar zijn tehuis in Salt Lake City teruggekeerd, en op de schouders van Oud. Sonne rusten nu de vele verantwoordelijkheden, die verbonden zijn aan het gewichtige ambt van President der Europeesche Zending.

Gods knechten spreken

(Uittreksels uit toespraken, gegeven tijdens de halfjaarlijksche Algemeene Conferentie der Kerk, gehouden te Salt Lake City op 5, 6 en 7 April 1946).

II.

President J. Reuben Clark Jr.

DE WAARDE VAN ONS GETUIGENIS

Het getuigenis van Job.

WIJ BELEVEN moeilijke tijden, die onze zielen beproeven. Wij allen hebben hulp noodig, zelfs de gelukkigsten onder ons. Een sluier van leed, vrees en onrust overschaduwet ons, en er is slechts één weg, die ons ontkoming biedt. Job zeide in het verleden, toen hij op de wreede beschuldigingen van zijn drie vrienden antwoordde:

„Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen; denwelke ik voor mij aanschouwen zal, en mijne oogen zien zullen, en niet een vreemde; mijne nieren verlangen zeer in mijnen schoot.”

(Job 19 : 25—27).

In deze grootsche verklaring gaf Job ons een volledig beeld van Jezus den Christus, den Messias, den Verlosser, van Zijn dood, Zijn verzoening en Zijn opstanding, welke zoowel voor Job als voor de rest van de menscheid volledig van kracht waren. Allen zullen sterven, zich in het graf bevinden, allen zullen opstaan, uitgezonderd slechts diegenen, die Hem bij Zijn komst tegemoet zullen gaan. Dat is de boodschap; die wetenschap van

Job is de wetenschap, die ons in deze droeve dagen vrede en troost zal geven. Zoals de Zaligmaker zeide:

„Vrede laat ik U, Mijnen vrede geef ik U: niet gelijkewijs de wereld hem geeft, geef Ik hem U. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.”

(Johannes 14 : 27).

Wij kunnen allen de wetenschap hebben, die Job had. Het is niet alleen het recht, maar zelfs de plicht van Heiligen der Laatste Dagen om die wetenschap te verkrijgen. Als we nalaten naar deze kennis te streven, zullen de vruchten en de zegeningen van het Evangelie voor ons verloren gaan, maar als wij leven zoals het behoort, zullen zij ons deel zijn.

De getuigenissen van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik heb dikwijls nagedacht over de voorvallen, die met dit getuigenis van Job in verband staan, en eveneens verbonden zijn aan het leven van den Zaligmaker in de Oude Wereld; voorvallen waarbij mannen en vrouwen wisten, wie Jezus was en wat Zijn zending betekende. Een van de eerste, volgde kort na Zijn geboorte op het visioen en het bezoek van de schaapherders en vond plaats in den Tempel toen

Jezus daarheen meegenomen werd om aan de voorschriften van de Mozaische wet te voldoen. Op dat tijdstip trad een zekere Simeon, aan wien de Heilige Geest geopenbaard had, dat hij den dood niet zou smaken voordat hij den Heere, den Christus gezien zou hebben, den Tempel binnen. En toen hij het kindeke Jezus zag,

„zoo nam hij hetzelfde in zijne armen en loofde God, en zeide: Nu laat gij, Heere, uwen dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijne oogen hebben Uwe zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle de volkeren; een licht tot verlichting der heidenen en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.“

(Lucas 2 : 28—32).

Zooals U zich herinnert, koos Jezus, toen Hij Zijn zending begon, enkele van zijn apostelen, o.a. Simon, die later Petrus genoemd werd, en diens broeder Andreas. Hij had hen leeren kennen, voor Hij hen koos. Maar op dien dag kwam Hij tot hen, terwijl zij hun netten in zee wierpen, en Hij zeide tot hen, terwijl zij, naar het schijnt, het water in liepen:

„Volg mij na, en Ik zal U visschers der menschen maken.“

(Mattheus 4 : 19).

En zonder vragen, vervuld met hetzelfde getuigenis als Job, verlieten zij hun netten en volgden Jezus, totdat na Zijn dood de dag kwam, waarop zij weer gingen visschen, in de veronderstelling, dat het werk gedaan was.

De zegeningen van een getuigenis.

Sinds dien tijd heeft de boodschap door alle eeuwen heen ge-

klonken, en heeft ons duidelijk gemaakt hoe wij de troost en opbeuring kunnen verkrijgen, waarop elk kind van God recht heeft, en zonder welke wij niet gelukkig kunnen zijn of onze zaligheid kunnen verkrijgen. Dit getuigenis stond achter hen, die deze Kerk grondvestten, van den Profet Joseph af tot aan al degenen, die gelooven, zelfs tot dengene onder ons, die het laatst aangeesteld is. Het is het getuigenis, dat de Heiligen opbouwde, toen zij dwars door de wildernis naar deze woestijn reisden — tijdens al hun beproevingen, kwellingen en vervolgingen in Ohio, Illinois, Missouri; het is het getuigenis dat thans onze Heiligen in Europa opbouwt in al hun moeilijkheden en ontberingen, die smartelijker zijn dan ooit door menschen kinderen zijn ondervonden, voor zoover het lichamelijk lijden betreft.

Onze rapporten toonen aan, dat velen, (in sommige streken bijna allen) geen woning hebben. Toch hebben zij hun getuigenis behouden, en zij hebben daaruit blijdschap, berusting en vertrouwen geput. Zij hebben den Heer aanbeden; zij hebben Zijn geboden onderhouden, zelfs onder de elendigste omstandigheden.

Wij weten, dat wij geestelijke zegeningen en kennis kunnen genieten, als we zoo leven dat de Heilige Geest ons den Vader en den Zoon kan openbaren, en van hen getuigen, en ons dien vrede geven, welken Jezus beloofde en waarover ik reeds sprak.

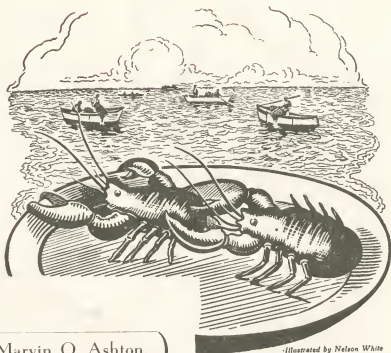
„Vrede laat ik U, Mijnen vrede geef ik U: niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef ik hem U. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaaft.“

(Johannes 14 : 27).

WEES GEEN KREEFT

Op 7 October 1946 overleed te Salt Lake City Bisschop Marvin O. Ashton, 1e Raadgever in de Presideerende Bisschop.

Ouderling Ashton was een groot vriend van jongens en meisjes, en van een ieder die eens een jongen of een meisje geweest was. Vele malen schreef hij artikelen voor hen, die overvloedigen van gezonden humor en rake opmerkingen. Wij laten hieronder een van deze artikelen volgen.

(door wijlen Marvin O. Ashton.)

—Illustrated by Nelson White

Men vertelt, dat een inwoner van Hawai eens bezig was met het visschen van kreeften. Hij had er een paar gevangen en ze in een soort schotel gelegd. De randen van den schotel waren tamelijk laag. Er kwam een vreemdeling langs, en deze maakte de opmerking: „Waarom doet U die kreeften niet in een diepe pan? Zoodra U zich omkeert, zullen ze hier uit kruipen.” Het antwoord van den visscher luidde: „Vriend, U kent de kreeften niet. De eene kreeft zal den andere nooit hooger laten komen dan hij zelf, indien hij het maar eenigszins verhinderen kan. Als een van deze kreeften een beweging maakt om er uit te klimmen of hooger te komen, zal zijn medegevangene hem dadelijk terugtrekken.”

Toen ik dat verhaal hoorde, viel het me op, welk een les daarin schuilt. Houden wij, als broeders of als vrienden, door onze wangunst of jaloeschheid een ander tegen? Als een van ons wat hooger in de wereld staat dan de ander, trachten we dan instinctmatig hem naar beneden te trekken of zijn vooruitgang te stuiten? U weet, dat jaloezie een der slechtste eigenschappen ter wereld is. Soms doet het ons zelfs pijn, als anderen vooruitgang maken.

Het gebeurde op een schoolfeestje. Alle moeders waren aanwezig; allen trotsch of jaloesch, al naar gelang de belangrijkheid van de rol, die hun kinderen speelden.

Een prachtig uitgedost knaapje kwam het tooneel op en riep met

de allures van een groot rede-naar: „Boeren, burgers en buitenlui, leent mij Uw oor!“ Dit vertoon van welsprekendheid was te veel voor een jaloersche moeder. Zij wendde zich tot haar buurvrouw en met haar neus in de lucht deelde zij mede: „Dat is er een van Jansen. Hij zou de zoon van zijn moeder niet zijn, als hij niet probeerde iets te leenen!“

Twee straatvegers zaten op een stoep te praten. Een van hun collega's had juist het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. Sprekend over hun gestorven vriend, merkte een van hen op: „Bill was een goede straatveger, vind je niet?“ „Als je het mij vraagt“ zei de ander, „had hij wel wat beter rond de lantarenpalen kunnen vegen.“

Koning Herodes was ongerust, omdat hij geen mededinger naar den scepter wenschte. Het volk was met reden ongerust, omdat het wel wist, hoever een Herodes zou gaan om deze hindernis uit den weg te ruimen.

En dit is slechts één zwarte bladzijde van de duizenden verhalen van moord en doodslag in de geschiedenis der menschheid — het resultaat van jaloezie en wangunst. Duizenden onschuldige babies werden als vee in de straten geslacht tengevolge van de zelfzuchtigheid van één ziel.

Ik vraag U, waarde lezer, bent U vrij van dit vergif, dat sinds den beginne het bloed van de bewoners dezer aarde heeft doen stollen? Verheugt U zich gaarne in het succes van Uw vrienden, of bent U afgunstig? Als U hoort dat een verwant of vriend iets bereikt in de wereld, is er dan blijdschap in Uw ziel, of slingert de slang der jaloerschheid zich

om Uw keel, de deugd in U verstikkend? Ronduit gezegd: maakt het U gelukkig of gevoelt U wrok, als een ander wat hooger op de ladder staat dan U?

Wees geen kreeft. Als Uw kameraad wat hooger op de ladder kan komen dan U, trek hem dan niet terug.

Neem de geschiedenis van een willekeurige natie. U zult een aaneenschakeling van moord en misdaad zien, als gevolg van dien gruwel, dien men jaloezie noemt. Broeders, die elkander vergiftigen om op den troon te komen, is een stuk, dat door de eeuwen heen gespeeld is.

Jaloezie is een kanker van de ergste soort, en evenals bij kanker, is er slechts één middel om aan haar vreeselijke gevolgen te ontkomen: haar te vernietigen in het allereerste stadium. Zorg er voor, dat zij er geen heil in ziet om zich aan U vast te hechten. Jaloezie is als de inktvisch der zeeën.

Een andere persoon, van wien we in de Heilige Schrift lezen, doodde in een vlaag van jaloezie zijn broeder. En nadat Kaïn deze rol gespeeld had, heeft deze inktvisch van menschelijke makelij steeds opnieuw zijn tol geëischt.

Als Uw broeder, Uw vriend, of zelfs Uw mededinger op een of ander gebied waardeering oogst, verheug U dan met hem. Dan toont U Uw grootheid — dan toont U, dat U er trotsch op bent, een van Gods kinderen genaamd te worden.

Bent U musicus? Wordt U afgunstig, als een ander goed speelt of zingt? Bent U werktuigkundige? Verheugt U zich, als een ander bekwaam is? Wilt U graag een goede spreker zijn?

Maakt het U boos als een ander, die zich hierin tracht te bekwaamen, het er goed afbrengt? Bent U kunstenaar? Spijt het U, als een andere kunstenaar succes heeft met een portret of een landschap? Bent U geestelijk een dwerg of een reus.....?

Wees geen kreeft!

Kortgeleden hoorde ik een verhaal vertellen, dat mijn geheele ziel verwarmde. Het was volkomen in tegenstelling met de geschiedenis van Kaïn en Abel. Hier is het verhaal:

Abram en Zimri hadden jarenlang in harmonie samengewerkt. Zij verbouwden hoofdzakelijk koren. Op een avond, toen het koren geoogst was en in schooven op de velden stond, hadden zij een vrouwelijk gesprek, dat hen heel dicht bij elkaar bracht en in ieder van hen de behoefte opwekte, iets voor den ander te doen.

In den nacht stond Abram op en zei tot zichzelf: „Als ik 's avonds naar huis ga, wacht mijn lieve vrouw op mij met een goed bereiden maaltijd, en mijn kinderen klimmen op mijn knie.

Als Zimri naar huis gaat, vindt hij een koude woning, en niemand, die op hem wacht. Ik zal eenige van mijn schooven op zijn veld gaan zetten.” Hij ging naar buiten en volvoerde zijn plan bij het licht der maan.

Maar ook Zimri lag wakker, en hij dacht: „Onder Abram's dak zijn veel meer monden om te voeden dan onder het mijne. Ik zal enkele van mijn schooven op zijn veld zetten.” Hij ging naar buiten en verplaatste een aantal schooven.

Des morgens waren beiden zeer verbaasd, dat het aantal schooven op ieder veld nog onveranderd scheen te zijn.

In den volgenden nacht bracht Abram wederom 'n aantal schooven naar het veld van zijn broeder. Toen verschool hij zich op zijn eigen veld om het raadsel op te lossen. Hij behoefde niet lang te wachten — Zimri kwam het veld op om den voorraad van zijn broeder grooter te maken.

Abram stond op en omhelsde zijn broeder Zimri en weende van vreugde. Zimri zag en begreep alles en kon evenmin als Abram spreken, want hun harten waren vol.

Hebt U zich al opgegeven
als abonné op „De Ster” ?

Dit is het laatste proefnummer!

Een beroemd schrijver geeft zijn
indrukken over het Mormonisme.

VIVIAN MEIK *schrijft over onzen godsdienst.*

Londen, Engeland, 18 Nov. 1946.

Mijn waarde Mark Petersen,

Ik vraag me af of U wel weet, welk een moeilijke taak U mij opdroeg, toen U mij vroeg mijn indrukken over Uw volk neer te schrijven.

Tot voor kort wist ik niets af van Uw geloof. Mijn onkunde werd nog verduisterd door vooroordeelen, die mij in mijn kindsheid waren bijgebracht. Bovendien — ik ben een Engelschman, en een buitenstaander, die nimmer Uw staat bezocht heeft.

Het is nu ongeveer veertig jaar geleden, dat ik voor het eerst het woord Mormon hoorde. (Pas veel later kwam ik tot de ontdekking, dat mijn grootvader tot het Mormonisme bekeerd was en naar Utah was geëmigreerd. In ieder geval is hij vele jaren voor mijn geboorte gestorven).

Een verbolgen onderwijzer slingerde dat woord naar het hoofd van een tienjarigen jongen, na het kind onbarmhartig te hebben afgeranseld voor een „zwarte zonde“. De jongen had het gewaagd een middag weg te blijven, en te gaan spelen met twee aardige meisjes van 8 en 9 jaar — de kinderen van zijn vader's tuinman. Hij was een eenzaam kind, en aan het eind van een der weinige blijde dagen, die hij gekend had, had hij hen goedenacht gekust.

De woorden van den onderwijzer zullen altijd in zijn herinnering

blijven: „Al moet ik je er voor doodslaan, ik zál die beestachtige Mormoonsche neiging er uit krijgen.“ Gedurende vele jaren daarna geloofde de jongen vast en zeker, dat Mormonisme de naam was voor geheimen omgang met menschen van een lagere klasse, of een soortgelijk misdrijf tegen de sociale voorschriften, die destijds in Engeland in acht werden genomen.

Ja, ik was die jongen.

Pas tien jaren later ontmoette ik voor het eerst een echten Mormon, onder zeer vreemde, bijna fantastische omstandigheden. Het was in 1915, aan de oevers van de rivier de Tigris in Mesopotamië, een landstreek, die naar ik meen wel eenig verband houdt met de geschiedenis van Uw geloof.

De slag bij Ctesiphon — het oude Ur der Chaldeëen — was bijna ten einde. We hadden verschrikkelijk gevochten. Van mijn eigen regiment hadden slechts vier mannen het overleefd. Een van hen kwam naar mij toe kruipen in de ruïnes van de historische poort van Ctesiphon — eenmaal gebouwd van steenen, die Mozes en zijn volk zonder stroo gemaakt hadden.

Plotseling wendde hij zich tot mij en zei met een sterk Amerikaansch accent: „Zeg, kapitein, denkt U ook niet dat mijn moeder mij zal vergeven, dat ik van huis

ben weggelopen om onder Uw vlag te vechten, als ik terugkom met een van deze steenen? Het is een rechtstreeksche schakel tusschen Mozes en mijn geloofsgenooten."

Het leek mij niet bepaald het geschikte oogenblik om over baksteen te spreken, maar ik was verbaasd genoeg om te zeggen: „Maar je bent toch geen Jood!" „Nee", antwoordde hij rustig, „Ik ben een Mormoon, maar ik denk niet, dat U daar veel van weet..." Ik kreeg geen gelegenheid om hem van mijn grootvader te vertellen, omdat juist van dichtbij het granaatvuur geopend werd. Ik zag hem voor het eerst terug, toen wij al vechtend tot Kut-el-Amara waren teruggetrokken. Juist buiten de stad hadden wij een klein fort opgetrokken om de Turken te overbluffen. In werkelijkheid bestond de bezetting slechts uit een handvol mannen. Op dien Kerstavond had ik het commando over het noordelijke bastion. Te middernacht arriveerde een halve compagnie, om de gesneuvelden en gewonden van dien dag te vervangen. Mijn kennis uit Ctesiphon — inmiddels tot sergeant bevorderd — stond aan het hoofd. Hij herkende me dadelijk, toen hij zich meldde. Zijn eerste woorden waren: „Ik heb dien baksteen in veiligheid gebracht".

Ik zei hem, dat hij een praatje moest komen maken, nadat hij voor zijn manschappen gezorgd had. Maar om twee uur namen de Turken ons „fort" onder vuur. Toen zij eindelijk afgeslagen waren, was hoogstens een dozijn van onze mannen nog in staat om te staan. Maar sergeant Joseph Smith — dat was de

naam, waaronder hij zich in Engeland had aangemeld, en waarop hij bij het appèl antwoordde — was er een van — en hij stond

Naar aanleiding van zijn kennismaking met Ouderling Ezra Taft Benson, en op verzoek van Ouderling Mark Petersen, redacteur van de „Deseret News", heeft de bekende Engelsche schrijver Vivian Meik dit interessante artikel geschreven. Vivian Meik is diplomatiek correspondent van „The People", het grootste Zondagsblad in de Engelsch-sprekende wereld, met een oplage van meer dan 5.000.000 exemplaren.

Ouderling Benson schrijft het volgende:

„Ik ben er zeker van, dat dit artikel U evenzeer zal treffen als mij. Ik wil U er nog op attent maken, dat Vivian Meik een der weinige correspondenten en redacteurs is, die wereldbekendheid genieten, en dat hij toegang heeft tot de hoogstgeplaatste personen in de meeste regeeringen op het Oostelijk halfrond".

Vivian Meik heeft op zijn reizen vele bekende personen ontmoet, o.a. Haile Selassie van Abessynië, die later zijn persoonlijke vriend werd, verder mannen zooals Hitler, Mussolini, Stalin, en hun vrienden en vijanden in Frankrijk, Amerika, Spanje, de Balkan, China en elders. Hij werd in verscheidene oorlogen gewond, en heeft tenslotte een zijner oogen verloren bij een luchtaanval op Londen, waarvan hij een ooggetuige-verslag maakte.

kaarsrecht. Van al de strijders van dien dag had Smith zich het heldhaftigst gedragen. Hij versaagde geen oogenblik, noch werd hij van zijn stuk gebracht. We droegen samen een gewonde van het slagveld, toen een verdwaalde kogel hem trof. Ik slaagde er in hem binnen te brengen

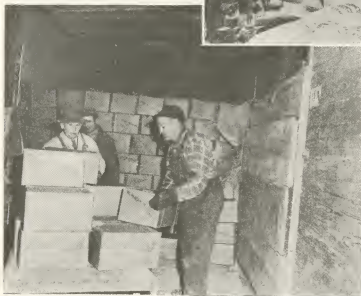
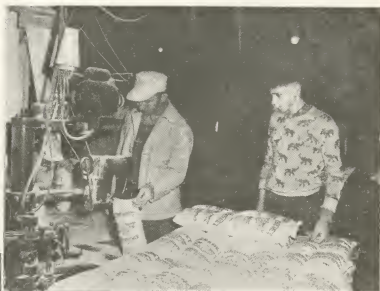
(Vervolg op blz. 57).

HET VOORZORGSWERK

aan de andere zijde van de wereld.

Is het geen wonderlijk voorrecht, om tot een Kerk te behoren, die door haar werkzaamheden een ieder tot verbazing brengt?

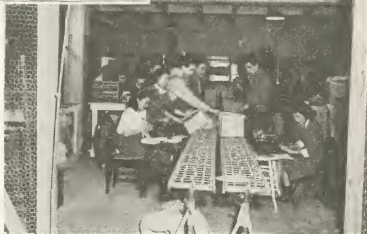
De vorige maal lieten wij U zien, hoe in ons kleine landje de leden van voedsel en kleding voorzien worden. De foto's, die wij ditmaal afdrukken, geven een indruk van den omvang, die het Voorzorgswerk thans in

Amerika bereikt heeft.

Op de bovenste foto ziet U, hoe op machinale wijze zakken met meel gevuld worden, bestemd voor verzending naar Europa, o.a. naar Duitschland. De middelste foto geeft een kijkje in een spoorwegwagon, die wordt volgela-

den met dozen voedsel. Verscheidene van deze wagonladingen zijn reeds in Nederland aangekomen. Op de derde foto ziet U, hoe Japansche leden der Kerk aan den loopenden band goederen in gereedheid brengen, die naar Japan verzonden zullen worden.

het VOORZORGSWERK

(Onder redactie van het Voorzorgscomité)

Een belangrijke mededeeling.

Waarde Broeders en Zusters,
Het was ons een groote vreugde, U te kunnen voorzien van het voedsel, dat door onze geloofsgenooten met zooveel liefde wordt klaargemaakt, en verzonden aan de leden in de Nederlandsche Zending.
Ongetwijfeld bent U thans in het bezit van een groot aantal blikjes met groenten en fruit. Bij het uitreiken er van werd verzocht er op toe te zien, dat deze levensmiddelen met wijs beleid zouden worden gebruikt, hoewel het aanbeveling verdient, de blikjes niet te lang te bewaren. Het is derhalve thans onze raad, dat U deze blikgroente en het fruit voor Uw gezin gaat gebruiken, en met het geld, dat daarmee wordt uitgespaard, Uw voorraad weder aanvult met levensmiddelen, die zonder bon verkrijgbaar zijn. Het is steeds de raad van onze leiders geweest, om, waar mogelijk, voedsel in voorraad te hebben. Het Voorzorgsplan heeft U in

de gelegenheid gesteld, daar een begin mee te maken, en wij zouden gaarne zien, dat U hiermede voortgaat, aangezien wij allen de noodzakelijkheid er van wel kunnen inzien.

Wij willen nogmaals onder Uw aandacht brengen, dat de inhoud van blikken, waarvan de onderen bovenkant bol is gaan staan, onder geen beding genuttigd mag worden. De inhoud van het blik is dan namelijk bedorven. Ook wanneer het blik slechts aan één kant bol staat, is het veiliger, den inhoud niet te gebruiken. Wilt U dit toch doen, dan dient het voedsel minstens 20 minuten doorgelookt te worden. Het voedsel in lekkende blikken is voor consumptie eveneens ongeschikt, en kan niet gebruikt worden.

Dat de Heere U moge zegenen met geloof en standvastigheid in Zijn werk, is de oprechte wensch van

Het Voorzorgscomité.

Hoe moeten we dat nu eten ???

Corn, Cracked Wheat, Treet... al die woorden zetten onze Hollandse leden voor een puzzle. Hoe moeten we dat nu eten? Gaarne willen wij U helpen, er smakelijke gerechten van te bereiden, door U te vertellen, hoe men deze voedingsmiddelen in Amerika bereidt. U kunt er op vertrouwen, dat men daar wel weet wat lekker is!

De geconserveerde erwten, (peas), prinsesseboonen (string beans), mais (corn), tomaten enz. behoeven alleen verwarmd te worden, met zout of peper naar smaak toegevoegd.

Zeer smakelijk zijn de volgende recepten:

Erwten met gehakt.

Het gehakt („Armour's Treet") in blokjes snijden. Den geheelen inhoud van het busje erwten (d.w.z. ook het water) in de pan verwarmen en binden met maizena of bloem. Daarna de blokjes gehakt toevoegen.

Gebonden mais.

Den inhoud van het busje mais (corn) in de pan verwarmen, en binden met maizena of bloem. Boter en suiker naar smaak toevoegen.

De geconserveerde tomaten kunnen, gebonden met maizena of bloem, geserveerd worden bij vischgerechten.

Het geconserveerde gehakt (Armour's Treet) is al reeds gekookt, en kan, in plakjes gesneden, gebruikt worden als broodbelegging. U kunt de plakjes ook in de koekepan bruin bakken.

Tarwepap. (Cracked Wheat Cereal).

1 kopje cracked wheat.
4 kopjes kokend water.
1 theelepel zout.

Voeg het zout bij het kokende water, en strooi er al roerend de tarwe in. Laat de pap vijf minuten doorkoken, en zet ze daarna gedurende 4 of 5 uren in de hooikist. Indien de pap voor het ontbijt bestemd is, verdient het aanbeveling, ze reeds den voorafgaanden avond te koken. De tarwe kan, in combinatie met ander meel, ook gebruikt worden voor het bakken van brood.

De geconserveerde melk (evaporated milk) dient vermengd te worden met een gelijke hoeveelheid water, en kan dan op dezelfde wijze als verse melk gebruikt worden voor het koken van pap en andere spijzen.

De smaak van geconserveerde groenten kan verhoogd worden door er „roomsaus“ aan toe te voegen.

Roomsaus.

2 eetlepels vet.
2 eetlepels bloem.
 $\frac{1}{8}$ theelepel peper.
 $\frac{1}{4}$ theelepel zout.
1 kopje volle melk, of:
 $\frac{1}{2}$ kopje geconserveerde melk.
 $\frac{1}{2}$ kopje water.

Doe het vet, het meel, het zout en de peper in de koekepan en roer tot het kookt. Voeg de melk toe en blijf roeren, tot het mengsel dik wordt.

Gedroogde boonen. (Dried beans).

Laat twee kopjes boonen 's nachts weken. Zet ze den volgenden dag op het vuur met frisch water en 1- $\frac{1}{2}$ theelepel zout. Verhit ze langzaam en houd ze juist beneden het kookpunt, tot de boonen zacht zijn.

Dank-Avond te Dordrecht.

Op Maandag 3 Februari werd te Dordrecht een „dankavond“ gehouden, met als hoogtepunt van den avond een oratorium, samengesteld door br. G. W. Zweers. Br. Zweers bericht ons: „Schrijf ons toch eens, hoe alles smaakt“, waren de woorden die

ons roerden, toen we van onze familie in Salt Lake City een brief ontvingen, waarin geschreven werd over het werk daar verricht. We raakten vol over de verslagen van het bietendunnen, dekens naaien, blikken vullen! We zagen ze in gedachten vóór ons, de nijvere werkers! Maar bovenal waren we getroffen door den voortreffelijken geest, waarmee alles gedaan werd. Een geest van liefde en van offervaardigheid. Dit alles zonder meer te aanvaarden, lag niet in de lijn van de gemeente te Dordrecht, en onder auspiciën van de O.O.V. werd een avond georganiseerd, in de eerste plaats om dank te brengen, (want voller dan de kelders zijn de harten), voorts om gelden in te zamelen, en tenslotte om het

77 jaar oud . . . . .

Een leeftijd, waarop velen afhankelijk zijn van de hulp van jongeren, en een zekeren angst hebben voor snelle voermiddelen als tram, trein en auto; om van een vliegtuig maar niet te spreken!

Niet alzo Zr. de Man uit Rotterdam, de grootmoeder van onzen zendeling J. L. van Leeuwen. Zij gaat heel alleen naar haar kinderen in Salt Lake City. Zij kan geen Engelsch spreken; toch is

ze geen oogenblik bevreesd, dat ze er niet zal komen.

Zr. de Man houdt van opschieten. Daarom gaat ze niet per boot, maar per vliegtuig. Ze is ons eerste Nederlandsche kerklid, dat de reis naar Zion op deze wijze maakt. Heel alleen... en 77 jaar oud!

Vrijdag 7 Februari stapte zij op Schiphol in het vliegtuig, dat haar binnen 24 uur in New-York zou brengen.

Goede reis, zuster de Man!

(Vervolg van blz. 44).

„Plan” nog meer bekendheid te geven. Alle beschikbare krachten gaven zich met volle overgave, en de verwachtingen waren hoog gespannen...”

Tot zoover nemen wij het verslag van br. Zweers over, want over het gebodene willen wij zelf onze indrukken geven, daar br. Zweers te bescheiden is, om zijn eigen werk te prijzen. Wij vonden in Dordrecht een volle zaal (er waren niet minder dan 385 aanwezigen), een aangename en vroolijke sfeer, en... een programma, dat op allen een diepen indruk maakte. Na een luchtig voorprogramma werden wij namelijk verrast door een schitterende muzikale uitbeelding van de gevoelens, die het Voorzorgs-

werk in de harten der leden heeft opgewekt. Nimmer hoorden wij het lied „Werk, want de nacht komt dalen” op zulk een bijzondere wijze zingen, noch in dit land, noch in Zion. Al zingend voerden koor en solisten onze gedachten langs de rampen, die het mensdom hebben getroffen, de woorden van den grijzen Profeet, die opwekten tot arbeid, en den zegen van het Voorzorgswerk, totdat tenslotte alle aanwezigen hun stemmen mengden met het koor, en als één man hun gevoelens uitten in het danklied, dat de uitvoering bekroonde.

Wat wij dien avond zagen en hoorden, zal later voor ons een der mooiste herinneringen aan ons verblijf in Nederland zijn.

Fijn METAAL

(door Lorna Francis.)

SAM RANDALL stond achter de ruiten van zijn ijzerwarenmagazijn, en sloeg het verkeer in de drukke straat gade. Hij had een uitstekend gezicht op de overzijde, waar zich voor het Bijou Theater langzaam een rij vormde.

Met een schok boog hij zich plotseling voorover, en zijn lippen spitsten zich in een geluidloos gefluit. Hij kon zich niet vergissen in de gedaante, die daar zoo onopvallend mogelijk in de rij voor het bioscooptheater glipte, met een schuldbewusten blik in de richting van de ijzerwareenzaak. De openhangende gabadinejas, de gestreepte shawl, het golvende, donkere haar..... dat was zijn zoon Paul, die op dat tijdstip op school behoorde te zijn.

Sam stond onbeweeglijk, terwijl hij rinkelde met een paar geldstukken in zijn zak, en keek hoe de rij voor het theater langzaam vooruitschoof. Op zijn vriendelijke gezicht kwam een verslagen uitdrukking.

Den laagsten tijd had hij wel eenige opstandigheid in Paul opgemerkt, maar pas gisteren was hij zich van de reden daarvan bewust geworden. Toen hij tegen etenstijd zijn schoenen stond te vegen op de mat naast de keukendeur, zooals Anna, zijn vrouw, dat gaarne zag, barstte zij plotseling uit:

„Heb je dat grasveld gezien, Sam?“

„Grasveld?“ Sam keek vragend.

„Ons grasveld, Sam. Ik heb dien jongen niet één maal, maar wel een dozijn keeren gevraagd het gras te maaien. Nu vraag ik je, is het gemaaid?“

Sam keek uit het raam.

„Het ziet er niet naar uit.“ Hij streek met zijn hand over zijn haar, dat al wat dunner begon te worden.

„Paul is een luilak. Dat is al.“ Anna's gezicht was rood en verstoord.

Paul, die nu zestien jaar was, groeide te hard, en daarom was Sam bereid hem een zekere lusteloosheid te vergeven. Zijn blik viel op het teeken aan de achterzijde van de deur. De jongen had bijna het streepje van 1.85 m. bereikt, dat Gerry had achtergelaten. Sam voelde een steek van pijn, toen hij dacht aan den ouderen zoon, die zoo fier was heengemarcheerd en nooit terug zou komen. Gerry zou nu 24 jaar geweest zijn.

De keukendeur ging open, en Paul kwam binnen. Hij wierp een stapel boeken op den stoel in den hoek.

„Ik dacht dat ik je gisteravond gezegd had het grasveld te maaien, jonge man“ begon Anna.

„Eh.....“ Paul ging zitten. Zijn geheele lichaam verslapt. Zijn beenen staken een enorm eind vooruit.

„Ik wil het vanavond in orde hebben.“ Anna's mond sloot zich en leek een rechte lijn. „Geloof maar, dat ik het Gerry geen tweede maal had behoeven te vragen.“

Het gelaat van den jongen kreeg een gesloten uitdrukking. Hij zei niets.

„Nog iets anders“ Anna sprak door terwijl zij aan tafel gingen. „Ik behoefde Gerry nooit te zeggen, dat hij zich op moest knappen voor hij aan tafel kwam. Zijn haar was altijd gekamd en hij zag er netjes uit.“

Tijdens den maaltijd berispte Anna den jongen voor zijn gebrek aan ijver op school en vergat daarbij niet, om uit te weiden over Gerry's voorbeeldige schooljaren. Paul stond tenslotte op, bleef een oogenblik met fonkelende oogen staan, alsof hij in woede uit zou barsten, maar schoof toen zonder iets te zeggen zijn stoel met een bons tegen de tafel en liep met groote stappen de kamer uit.

Sam's winkelbediende kwam terug van een boodschap. Sam stond nog steeds voor het raam. Hij had geen oplossing voor zijn probleem kunnen vinden. Als hij Anna ronduit zou zeggen, dat het haar fout was, in ieder geval gedeeltelijk, zou ze alles opkroppen; spreken over Gerry was haar veiligheidsklep. En als hij Paul te hard aanpakte — de jongen was als een stuk gehard staal, dat onder spanning staat — één verkeerde handeling en het breekt in stukken.

Dokter Farley kwam den winkel binnen. „Hallo Sam, heb je een paar nieuwe scharnieren voor mijn hek?“

Sam ging de scharnieren halen.

„Is dit de goede maat?“ vroeg hij. Hij begon ze langzaam in te pakken, en zei toen: „Ik maak me bezorgd over Paul, dokter. Een onderzoek zou misschien geen kwaad kunnen. Als het goed is, stuur ik hem vanavond naar U toe.“

„Uitstekend". De dokter keerde zich om. „Wacht even, dokter" riep Sam. „Als U een paar minuten kunt missen, zou ik U even willen spreken." Hij nam den dokter mee naar de kamer achter den winkel.

Dien avond zei Sam na het eten: „Kom mee, Paul. Ik wil, dat dokter Farley je eens onderzoekt."

Toen zij weggingen, bemerkte hij, dat Paul's boeken nog op denzelfden stoel lagen, waarop hij ze den vorigen dag had neergegooid. Het grasveld was nog niet gemaaid, maar Sam zei niets.

„Je wordt geweldig groot" vertelde dokter Farley Paul. „Zeg eens A." Hij bekeek Paul's keel, en daarna zijn borst.

„Wat een borst! riep hij uit. „Zoo iets heb ik nog nooit gezien, behalve van Gerry."

Sam zag Paul verstrakken.

„Maar", ging de dokter verder, „Gerry's schouders zakten altijd af, totdat hij in dienst ging. Deze jongeman houdt zijn rug recht." Hij gaf Paul een klap op de borst.

„Het is toevallig", zei hij, een receptenboekje openend. „Vandaag heb ik nog aan Gerry gedacht. Ik zal nooit vergeten, hoe bang die jongen was van onzen hond. Het dier was zoo zacht als een jong poesje, hoewel de menschen zeiden van niet. Maar Gerry was doodsbenauwd voor hem."

(Vervolg op blz. 62).

RUIJPREEKJES-NABLOEI

No. 12. TWEE MANNEN

Daar wonen twee mannen in iedere straat, van 't zelfde slag menschen, maar op het gelaat van d'een ligt een glimlach, van d'ander een frons. Wij kennen hen allen, maar 't blijft onder ons.

De man met den glimlach is een oolijke klant, met een vriendlijken groet en een wuivende hand. Maar zijn overbuur Norsch, wanneer je 'm al hoort, uit zelden een vriendelijk, opwekkend woord.

Waar dag aan dag haast hun hetzelfde overkomt, spreekt de een niets dan lof, waar de ander slechts gromt. Voor d'een heeft 'n rozelaar mooie rozen alleen; voor d'ander slechts doornen, die prikken gemeen.

Als 't bijgeval regent, broemt Norsch zijn geklag: „'t Is een donkere, nare, stormachtige dag!" Maar Glimlach zegt glunder: „Dat regentje is fijn! Hoe frisch en hoe lekker zal 't buiten straks zijn!"

Ze werken op 't zelfde kantoor. Als het sluit, gaat Glimlach naar huis toe met vroolijk gefluit, verblijd dat zijn dagtaak weer goed is volbracht. Norsch denkt aan 't karweitje dat thuis op hem wacht.

Zoo gaan ze door 't leven. Geen dag gaat voorbij, of Norsch is aan 't grommen, en Glimlach is blij. Tot slot, goede vrienden, een biechtvraagje nu: Wie van die twee mannen lijkt heel veel op U?

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keayman

ZENDELINGEN IN DE NEDERLAND

Voorste rij van links naar rechts: Wm. Woltjer, Zr. J. A. Schlmeier, Zr. J. A. Riet, Zr. A. Zappey, President C. Zappey, Th. Sipkema, D. L. Timmerman, H. Landward.
Tweede rij: Zr. C. H. Roth, Zr. M. C. Vreeken, J. Vreeken, S. Stam, Zr. G. Stam, A. van Tussenbroek, A. R. Hoggan, Zr. V. L. Hoggan.
Derde rij: Zr. M. E. Roothoff, J. J. Roothoff, Zr. A. B. Meijer, J. M. H. Meijer, C. Kapteijn, Zr. R. van der Linden, N. van der Linden, C. K. Rudd, J. E. Strobel.
Vierde rij: R. Mondfrans, L. Mondfrans, Zr. N. Mondfrans, W. J. Coyne, R. J. Oliekan, L. Versluis, (slechts gedeeltelijk zichtbaar), Zr. P. C. Versluis, A. J. Heining, Wm. Davis, Ch. Boogert.

SCHE ZENDING OP 25 JANUARI 1947

Vijfde rij: P. 't Hart, Zr. L. 't Hart, R. W. Stokes, J. de Young, G. Mes. J. van Haren, D. J. Oliekan, J. M. P. J. Verstegen, A. Vermij, Zr. C. D. Vermij.
Zesde rij: H. Hommes, B. Barton, P. Vlam, N. Stolk, J. L. van Leeuwen, J. van Beekum, Zr. A. W. Hartman, J. E. Vanderhoof, Zr. S. E. v. d. Toolen, H. Uffens.
Zevende rij: H. A. Hekking, Zr. P. C. Hekking, Zr. J. de Jong, C. de Jong, Zr. R. Jansen, M. G. Shupe, J. de Haan.

Afwezig door ziekte: Zr. C. Sipkema, Zr. S. de Haan, J. Bruin, Zr. J. Bruin, G. Devries.

Oud. A. Hekking

priesterschap

„En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwung des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods.”

(Efeze 4 : 11—13.)

Het voortreffelijke woord, door den Apostel Paulus in bovenstaande teksten aan de Efeziërs geschreven, geeft ons als Priesterschapdragers en leden van de Kerk van Jezus Christus veel stof tot denken over het gezag en de roeping van het Priesterschap.

Het Priesterschap is het door den mensch van God ontvangen gezag, om ambtshalve handelingen te verrichten, die noodig zijn in het Plan van Zaligheid. De Heere geeft hun, aan wie Hij het Priesterschap heeft toevertrouwd, de gelegenheid om mee te werken aan de uitvoering van dit eeuwige plan.

Bij bestudeering der Schriften komen wij tot de wetenschap, dat Adam de eerste mensch was, aan wien het Priesterschap gegeven werd. Bij verdere nasporingen vinden wij, dat het Priesterschap door oplegging der handen door Adam werd overgedragen aan zeven volgende generaties (zie L. & V. Afd. 107, vers 40—53). Vervolgens kan het Priesterschap nagevorsch worden van Mozes tot den Zaligmaker.

Wegens overtredingen werd het Melchizedeksche (Hoogere) Priesterschap van de aarde weg-

genomen en alleen het lagere of Aäronische Priesterschap bleef onder de Israëlieten voortbestaan. De komst van Jezus Christus deed de oude orde te niet, en bij het organiseeren van de Kerk werd het Hoogere Priesterschap weer ingesteld. Toen de Heiland op aarde kwam, bracht Hij namelijk het volle gezag van het Priesterschap met zich, ordende Apostelen, Zeventigers enz. en liet aan Zijn volgelingen het gezag van het Heilige Priesterschap na, waardoor de Kerk volledig georganiseerd kon worden. Mozes en Elia droegen de sleutels van hun bedelingen over aan Petrus, Jacobus en Johannes, toen dezen zich met den Heiland op den berg der Verheerlijking bevonden.

Wederom volgde onder de menschenkinderen een tijdperk van verlies van het Priesterschap, daar op bedroevende wijze de leeringen en verordeningen, welke door Jezus Christus en Zijn Apostelen verkondigd waren, werden verbroken. Men ging op eigen gezag handelen, en koningen en andere wereldsche heerschers matigden zich het recht aan, om geestelijke leiders aan te stellen. In de plaats van de Kerk van Christus werden kerken

van menschen opgericht, en het gezag van het Priesterschap ging verloren.

Meer dan duizend jaar na het verlies van het Priesterschap maakte de Heere een begin met het werk van de herstelling. De Kerk van Christus werd voor de laatste maal georganiseerd, begiftigd met de volheid van Goddelijke macht. Op 15 Mei 1829 schonk Johannes de Dooper, die de sleutels droeg van het Aäronische Priesterschap, dit door oplegging der handen aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Een maand daarna verschenen Petrus, Johannes en Jacobus aan hen, en schonken hun de macht van het Melchizedeksche Priesterschap.

Laatste Dagen aanwezig is, is voor hen, die aan het watergraf een verbond hebben gemaakt, en den Heiligen Geest hebben ontvangen, bij getrouwheid een groote zegen. De Priesterschapdraggers, die thans in den wijngaard des Heeren mogen arbeiden, kunnen dit voorrecht niet genoeg waardeeren. Zij weten uit ervaring, wat deze macht beteekent, en kunnen getuigen van de wonderlijke dingen, die zij hebben mogen aanschouwen, wanneer in oprechtheid des harten de verordeningen van het Evangelie verricht werden.

De roepingen van het Priesterschap zijn vele: Het prediken van het Plan van Zaligheid, het zal-

Priesterschap vergadering op de Rotterdamsche Districtsconferentie.

Op 3 April 1836 verschenen bij de inwijding van den tempel te Kirtland verscheidene oude profeten, o.a. Mozes, Elias en Elia, die aan Joseph Smith en Oliver Cowdery de sleutels hunner respectieve bedelingen overhandigden. De volheid van het Priesterschap was hersteld, zoodat alles, wat betrekking had op het Evangelie van Jezus Christus, in de laatste dagen volbracht zou kunnen worden.

Het gezag van het Priesterschap, dat in deze laatste bedeeeling hersteld is, en in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

ven van zieken, het ordenen tot ambten, het bezoeken van de leden, en het troosten en bijstaan van armen en treurende. Dit zijn de roepingen, waarvan Paulus spreekt tot de gemeente der Efeziërs, en die in de Kerk van Jezus Christus niet gemist kunnen worden.

Dat wij immer het gewicht van onze roeping mogen verstaan, en er steeds naar zullen streven, deze eervol te volbrengen, is de wensch van Uw broeder

A. HEKKING,
Priesterschapoverziener.

GENEALOGISCHE VEREENIGING

(onder redactie van Oud. G. Th. Riebeek).

Het Huis des Heeren.

Voor mij aan den wand hangt een mooie afbeelding van den grooten Zoutmeertempel. Vol eerbied en met een onbestemd verlangen rust mijn oog er op, als dat van zoovelen, die nimmer het voorrecht hadden hem van nabij te aanschouwen en de zegeningen van 's Heeren Huis te genieten. Het is niet mogelijk, deze gevoelens te verklaren of ze onder woorden te brengen. Dikwijls heb ik voor indrukwekkende bouwwerken gestaan, die in schoonheid en grootsheid weinig of niet onderdeden voor dezen tempel, maar nimmer heb ik daar dezen eerbied of dat verlangen gekend. Zij, die de eerediensten in deze tempels hebben meegemaakt, spreken daar niet over, omdat zij niet in staat blijken, buiten de muren daarvan hun gevoelens over de daar ontvangen zegeningen op de juiste wijze aan anderen duidelijk te maken. Dit verklaart, waarom

over deze tempels voor vele niet-ingewijden een geheimzinnig waas hangt, dat voor de wereld dikwijls aanleiding is geweest voor het fantasieeren van weinig met de waarheid overeenstemmende verhalen. Wel werd somtijds — meestal door afvallige leden — een vrij nauwkeurige beschrijving van den uiterlijken vorm van deze plechtigheden gegeven, maar de innerlijke betekenis der dingen was daaraan vreemd.

De tempeldienst is niet geheimzinnig; maar zij, die de diepe symboliek der daar geziene dingen hebben ondergaan, weten dat zij, wanneer zij er over spreken, alleen wanbegrip ontmoeten, en dat de dingen, die hun heilig zijn geworden, gekleineerd of bespottelijk gemaakt worden. Men spreekt niet over de intimiteiten van zijn gezin, het past niet en het wordt niet van ons verlangd. Laat de wereld daarvoor begrip hebben, en laten wij geduldig uitzien naar het oogenblik, dat wij in dit Huis voor God zullen staan, en de wonderlijke zegeningen van

Zijn Priesterschap zullen ontvangen.

Toch kunnen wij van deze tempels en de daarin gehouden plechtigheden veel vertellen, dat ook voor hen, die nimmer in hun leven een tempel zullen zien, een duidelijker begrip zal geven van deze dingen en van de plaats, die zij in ons leven innemen.

De tempeldiensten worden gehouden ten behoeve van den eeuwigen vooruitgang en de verhooring van de levenden, en bij plaatsvervangng ook voor de gestorven bloedverwanten van de leden der Kerk. Omdat iemand zijn eigen zegeningen daar slechts eenmaal ontvangt, en velen de tempels na hun eerste bezoek nog talrijke malen bezoeken, is het duidelijk, dat het werk voor de dooden dat voor de levenden in omvang belangrijk overtreft. De aard der plechtigheden voor de dooden verschilt in wezen niet van die voor de levenden, zoodat zij, die ons voorgingen, en eveneens erfgenamen der zaligheid zijn, dezelfde ondervindingen hebben en dezelfde zegeningen zullen ontvangen als hun levende plaatsvervangers.

De Heere noemde Zijn Huis de plaats, waar Zijn uitverkorenen zouden te zamen komen om daar begiftigd te worden met macht van omhoog en deze macht is kennis, gebruikt en levend ge-

maakt in licht en waarheid, intelligentie; deze macht wordt ons daar geschonken, een macht gegrond op toenemende kennis en intelligentie — een macht van omhoog, gelijk aan Gods eigen macht.

Wanneer wij spreken over het Huis des Heeren is dit niet bij wijze van spreken. De Heere heeft Zijn tempels als Zijn woonplaats aangenomen, Zijn Geest doortrilt de sfeer, waardoor die mannen en vrouwen, die daar komen om te ontvangen, direct van Zijn Geest ontvangen.

Het is een groote belofte, dat God tot Zijn tempel zal komen, en dat de mensch Hem daar zal zien. Beteekent dit, dat God persoonlijk tot deze plaatsen zal komen, en dat de „reinen van hart” Hem daar zullen aanschouwen? Of beteekent het meer algemeen, dat de reinen van hart, wanneer zij door den tempel gaan, daar door den Geest rijke gemeenschap met Hem zullen hebben? Als wij deze heilige gebouwen binnengaan, gevoelen wij de dagelijksche beslommingen van ons afvallen, en genieten wij in de rust en heiligheid van de plaats letterlijk den Geest van God. Op deze wijze openbaart de Heere Zich in de tempels aan Zijn kinderen tot vermeerdering van hun intelligentie, tot hunne volmaking.

Als U ontzag hebt voor het werk, dat U in het verleden verricht hebt, dan hebt U vandaag niet veel gedaan.

De Zondagsschool.

Onze nieuwe Zondagsschooloverziener.

Op 25 Januari j.l. werd Oud. J. Vreeken benoemd tot Overziener van de Zondagsscholen in de Nederlandsche Zending. Zeer binnenkort zal Oud. Vreeken dit ambt aanvaarden, en hij zal gaarne alle Zondagsschoolbesturen en -werkers met raad en daad terzijde staan. Oud. Vreeken hoopt in alle Zondagsscholen een ijverige en enthousiaste ambtenarenstaf aan te treffen, die alles in het werk stelt om de jonge menschen de schoonheid en de waarde van het Evangelie duidelijk te maken. Oud. Vreeken zal ons op de hoogte houden van de prestaties der verschillende Zondagsscholen, en gaarne zullen wij hiervan in deze rubriek melding maken.

Hoe komt het toch . . . .

Voor de leeraars en leeraressen;
NIET voor leerlingen!

Hoe komt het toch, dat kinderen op den eenen leeraar zoo heel anders reageeren dan op den anderen? Vaak gebeurt het, dat iemand met een Zondagsschoolklas de grootste moeite heeft, en als hij dan tenslotte door een ander vervangen wordt, blijkt het, dat deze „er geen kinderen aan heeft“. De een is iedere week thuisgekomen met hoofdpijn en een schorre keel, en betitelde de leerlingen als belhamels, die geen manieren kennen, en absoluut geen belangstelling voor de les

hebben..... de ander noemt het „een fijn klasje“, waar heel wat uit te halen is, en is met zijn leerlingen onmiddellijk de beste maatjes.

De leerlingen zijn dezelfde gebleven, zij laten zich alleen van twee verschillende kanten zien. De reden daarvan moet gezocht worden bij den leeraar of de leerares. Waarschijnlijk mankeert er iets aan zijn of haar wijze van lesgeven. Het behoeft maar een kleinigheid te zijn, want de opmerkingsgave van kinderen en jonge menschen is verbluffend scherp, en een heel klein gebrek aan tact of inzicht bij den leeraar is voor hen voldoende om als een mossel de schelp te sluiten, waardoor iedere poging tot toenadering van de zijde van den leeraar afketst.

Bent U misschien een van degenen, die de hierboven geschetste onaangename ervaringen hebben opgedaan? Voor U hebben we hieronder een aantal vragen staan, die U zullen helpen, de oorzaak er van op te sporen. Lees de vragen met een potlood in de hand, en zet bij iedere vraag, waarop U geen gunstig antwoord kunt geven, een teeken. U weet dan zelf wel, wat U verder te doen staat. Maar: wees vooral heel eerlijk tegenover U zelf!

Wij hopen, dat deze vragen U zullen helpen om een succesvolle leeraar of leerares te worden, die zoowel voor zich zelf als voor de leerlingen den klasstijd tot een hoogtepunt van de week weet te maken!

De leerling.

1. Heb ik achtung voor mijn leerlingen, of kijk ik op ze neer?
2. Beschouw ik ze als een vat, waarin men kennis kan gieten, of laat ik ze hun verstand gebruiken?
3. Vind ik het vanzelfsprekend, dat wat ik begrijp, zonder meer ook door de leerlingen begrepen wordt?
4. Ben ik van oordeel, dat de leerlingen blindelings moeten geloven, wat ik zeg?
5. Maak ik de leerlingen afhankelijk van mijn meening? Of tracht ik hen zelfstandig te maken?

Het lesgeven.

6. Leer ik mijn meeningen en veronderstellingen als feiten, en mijn persoonlijke inzichten als het Evangelie?
7. Onderwijs ik met het boek in de hand?
8. Predik ik te veel? Hoor ik mijzelf zoo graag, dat ik den leerlingen geen kans geef om iets te zeggen?
9. Laat ik het onderwerp op goed geluk door de klas uitwerken, of behoud ik de leiding, het gesprek naar een zeker doel leidend?
10. Gebruik ik genoeg en passende voorbeelden?

De achtergrond.

11. Beschouw ik voorbereiding als iets, dat alleen voor den leerling noodig is?
12. Ben ik een menselijke gramfoon, die opneemt en daarna weer afdraait, wat anderen gezegd hebben? Of heb ik een eigen getuigenis?
13. Beschouw ik oplettendheid en belangstelling van de leerlingen als het doel, of als middel tot het doel. Welk doel?

14. Spreek ik te veel over „de verdorvenheid van de tegenwoordige jeugd“?
15. Ben ik te onverdraagzaam, te schoolmeesterachtig, wil ik altijd gelijk hebben, ben ik kleingeestig? Geef ik les met het superieure air van iemand, die in ieder opzicht veel meer weet dan de leerlingen?

De taal.

16. Spreek ik mijn eigen taal, of gebruik ik te veel woorden van anderen?
17. Gebruik ik te veel vreemde of moeilijke woorden, die den leerlingen onbekend zijn, waardoor hun gedachten afgeleid worden?
18. Gebruik ik te vaak dezelfde woorden?
19. Is mijn taal zoo, dat mijn leerlingen haar tot voorbeeld kunnen nemen?
20. Gebruik ik te veel overbodige stopwoorden? („niet waar“, „zal ik maar zeggen“, „natuurlijk“, „zooals jullie weten, „enzoovoorts“).

De leeraar.

21. Spreek ik luid en duidelijk genoeg?
22. Is mijn stem een voor- of nadeel voor mijn onderwijs? Is zij te hoog, te laag, te eentonig, te somber? Of is zij harmonisch, afwisselend, aangenaam?
23. Ben ik te onrustig, te opgewonden, te druk? Of ben ik te saai?
24. Loop ik te veel heen en weer? Of blijf ik te lang op dezelfde plaats staan?
25. Sta ik te dicht bij of te ver van de klas? Kan ik alles goed overzien? Zorg ik er voor, dat de leerlingen mij allen kunnen zien, en dat ik hen allen kan zien?

Let hier even op!

„De Ster“ wordt zonder prijsverhooging verzonden naar Nederlandsch-Indië en de Vereenigde Staten. (desgewenscht ook naar andere landen). U kunt dus een abonnement aanvragen voor Uw familieleden of vrienden in het buitenland.

Het abonnement van de leden, die naar Amerika vertrekken, blijft geldig. Vergeet niet ons bijtijds Uw nieuwe adres in de U.S.A. op te geven!

De O.O.V.

Wedstrijdwerk.

Het zou voortreffelijk zijn wanneer 22 mannen naar duizenden zouden kijken, die aan het voetballen zijn, want sport staalt spieren, en een gezond, getraind lichaam kan een geest gelegenheid schenken zich te uiten. Een gezond volk is welverwend in alle opzichten, het kan zichzelf helpen, heeft vooruitgang in zichzelf, is optimistisch, durft alles aan, en... slaagt.

Maar niet alzo. Het is andersom. Duizenden kijken naar de 22 mannen die den voetbal voortbewegen, duizenden kijken naar turnen, zwemmen, hardloopen, duizenden kijken.....

In de Kerk is dat anders: van de tien zijn er tien aan 't werk, waarin ook, van de honderd zijn er honderd aan 't werk, en van de duizend: duizend! Niet voor niets zingen wij: „Er is werk in overvloed“, en allemaal hebben we dit begrepen. Wij pakken aan, „wät

ook“, we houden van wedstrijden, waar „ieder“ aan mee kan doen. De tijd die ons nog scheidt van de groote Conferentie met Pinksteren zullen we dit jaar weer eens goed gebruiken voor het „voor de vuist weg“ spreken, zingen, vertellen, declameeren. We zullen weer gemeentewedstrijden hebben, daarna districts-wedstrijden, en ten laatste het hoogfeest met Pinkster. Het is al vlug 25 en 26 Mei. Het O.O.V. Hoofdbestuur durft het best aan, want de sportiviteit, die wij de laatste jaren bij onze leden hebben kunnen waarnemen was wel van dien aard, dat wij het volste vertrouwen in hen hebben. De reglementen zijn in voorbereiding. Maar vóór alles, ons doel zal zijn **allen** mee te laten doen. Het is niet alleen „de beste wint“, maar „wie mee doet wint“. Dat wij dit voor oogen mogen houden is de innige wensch van het

O.O.V.-Hoofdbestuur.

Wist U.....

Dat wij dit jaar onze kampweek weer zullen houden? Het Hoofdbestuur heeft groote plannen en vele verrassingen in petto. Spaart U reeds?

Dat er weer acht bijtjes tot den grooten Zendingskorf zijn toegetreden, en nog wel uit onze kleinere O.O.V.'s, nl. Haarlem

en Den Helder? Gaat zoo voort, en ge zult in een kleine O.O.V. een groot werk doen!

Dat de Rotterdamsche O.O.V. op waardige wijze haar taak weet te vervullen, en op den Zaterdag voor de districtsconferentie den bezoekers een aangenamen avond heeft bezorgd? Goed zoo, Rotterdammers!

Dat alle plaatselijke O.O.V.-Besturen hard werken om het Goud- en Groenfeest, dat half

Maart gehouden wordt, te doen slagen?

Dat het „Groot Appèl” van de Rotterdamsche Padvinders zulk een succes is geworden? Zingen, demonstreeren, toneelspel, dansen... alles werd vlot afgewerkt. De zaal was „tjokvol” en iedereen was na afloop zeer voldaan.

„Weest Paraat”

De trein zette zich in beweging, ik had een fijn hoekplaatsje kunnen veroveren en had een goed overzicht van ons compartiment. Eenige dames, die schuin tegenover elkaar zaten, voerden een tamelijk luid gesprek. Een jonge man naast één der dames bood aan om van plaats te verwisselen, opdat zij recht tegenover elkan- der hun conversatie prettiger konden voortzetten. In Haarlem verlieten velen den trein, maar er kwamen er nog meer binnen. De jonge man stond onmiddellijk zijn plaats af aan een oudere. Ik werd onwillekeurig geboeid door

dezen jongen man, en bestudeerde zijn kleeding. Hoewel niet rijk, was hij zeer netjes gekleed, alles goed onderhouden, schoenen gepoetst, handen en hoofd schoon en verzorgd.

Bij Den Haag begonnen de menschen zich klaar te maken om uit te stappen. Onze vriend schoot onmiddellijk toe, om een dame, die moeilijk in haar mantel kon komen, te helpen, wat hem een vriendelijk knikje en een bedankje opleverde.

Voorbij Den Haag hadden allen een zitplaats, onze jonge vriend ging in een tijdschrift lezen. Toen ben ik onbescheiden geweest, en heb over zijn schouder gekeken, wat hij wel las. Ik kon alleen de Fransche Lelie onderscheiden, met daaronder de woorden: „Weest paraat”.

Toen wist ik genoeg.

(Vervolg van blz. 41).

— maar het was te laat. In die dagen — en speciaal in dat kleine fort aan de Tigris — waren er weinig medicijnen of verbandmiddelen beschikbaar, en noch een dokter, noch een geestelijke of een verpleegster kon in Kut-el-Amara zelf gemist worden. Hij kwam een oogenblik bij, toen ik hem neerlegde, maar hij sprak

slechts een paar woorden: „Zorg er voor dat mijn boek bij me blijft, vriend” (niemand weet hoe vereerd ik me voelde door dat woord vriend) „en vertel mijn moeder...”

Dat was alles. Ik maakte gebruik van alle mogelijke middelen, officieele en niet-officieele, om zijn waren naam op te sporen en zijn

moeder bericht te zenden — mischien leeft ze nu nog, en bevaart ze zuinig de brieven van haar idealistischen zoon, die geloofde dat hij voor een rechtvaardige zaak streed, en stierf met een glimlach op de lippen.

Ik vergat nog te vertellen dat het boek het Boek van Mormon was. Gedurende de jaren tusschen de beide oorlogen zond het lot me naar de uithoeken der aarde. Hier en daar, meestal onverwachts, liep ik een Mormoon tegen het lijf.

In 1923 ontmoette ik twee Mormonen in het Portugeesche stadje Tete in Oost-Afrika. Zij waren op geen enkele wijze aan elkaar verwant, hoewel zij beiden katoenplanters waren in de nabijheid van Nyasaland. Toen kwam een van hen in botsing met de autoriteiten. Alles bij elkaar genomen werd het een leelijke geschiedenis, en er werd een streng vonnis over hem geveld.

In het naburige Britsche territorium — in die afgelegen gebieden waren ieders zaken de zaken van iedereen — werd er veel over gepraat. Ik hoorde veel onvriendelijk commentaar. Onder de vrouwen was het een geval van: „Ach lieve, wat kun je anders van Mormonen verwachten — hier heb je nu het bewijs, dat zij overal meisjes komen halen voor hun polygamistische plechtigheden.“ U kent dat wel...

Maar ik was niet de eenige, die iets zeer bijzonders opmerkte. De andere Mormoon — een man van onbesproken gedrag, die algemeen geacht was en een graag geziene gast — aarzelde niet zijn geloofsgenoot bij te staan in zijn moeilijke uren — hoewel hij hem geen enkele maal verontschul-

digde.

Dit kostte hem natuurlijk zijn maatschappelijke positie. Hij was gedwongen zijn bedrijf te verkoopen en dat deel van de wereld te verlaten.

Een mijner vrienden — de plaatselijke districtscommissaris — merkte tegen mij op: „Is het niet vreemd, dat deze menschen, hoe slecht ze ook behandeld worden, toch altijd weer om meer vragen? Kijk nu eens naar X. Hij heeft tien jaren harden arbeid weggegooid om een anderen Mormoon bij te kunnen staan, die toevallig niet zoo'n goed mensch was. X had in jaren niet met hem gesproken, maar toen den man een doodvonnis boven het hoofd hing, was het X, die hem er doorheen haalde. Wat hebben die menschen toch, wat wij niet hebben, Vivian?“

Ik heb mij hetzelfde afgevraagd. Er is niet genoeg ruimte om te vertellen van de andere keeren, dat ik met Uw volk in contact ben geweest, in vele landen en onder de meest verschillende omstandigheden. Sommigen van hen waren merkwaardige menschen; anderen niet zoo merkwaardig; sommigen zou ik den naam van heiligen willen geven in den volen zin van het woord; anderen waren in ieder opzicht verre van heilig.

Maar al deze herinneringen zinken in het niet bij mijn ontmoeting met de twee Mormonen uit Uw eigen staat, Uw eigen stad, Uw eigen tempel. U hebt alreeds gehoord van mijn kennismaking met Hugh B. Brown en Ezra Taft Benson, en U zult zich waarschijnlijk ook het respect, ja zelfs de genegenheid kunnen voorstellen, die ik voor hen gevoel.

Maar daar gaat het in dezen brief niet om.

Hier zijn twee mannen, beiden opvallend door hun evenwichtigheid en beschaving, die, voor wat zij een roeping gelieven te noemen, alles in den steek laten en een baantje aanvaarden, waarin zij meer schoppen dan stuivers ontvangen — een werkkring, die hun weinig rust gunt; en dit alles doen zij, voor zoover ik het begrijpen kan, om hun minder fortuinlijke broeders in Europa geestelijken en materieelen steun te verleen.

En dit waren dan de feiten, waarop mijn indrukken gebaseerd zijn. En nu de vraag, waarom het hier gaat: wat is naar aanleiding van deze indrukken mijn meening over het Mormonisme?

Ik bevind mij 5000 mijlen van U vandaan, en zie aan mijn eene zijde een continent, dat lijdt onder de gevolgen van een tiental jaren van waanzin, en aan mijn andere zijde Uw eigen, broze Amerikaanse levenssysteem. En temidden van oppervlakkigheid, cynisme en desillusie zie ik in het Mormonisme iets — misschien wel het eenige — dat den waanzin in wijsheid kan veranderen, het cynisme in toekomstvertrouwen.....

Het is niet aan mij — een andersdenkende, die slechts een beperkte ervaring van Uw volk tot gids heeft — om mijn meening als een stelling te verkondigen. Maar één ding wil ik zonder aarzelen zeggen:

Ik ken geen andere kerk, geen godsdienstig stelsel, geen geestestrooming in de wereld van heden, waarvan de voorschriften met zulk een onzelfzuchtig, ja,

verheven geloof ten uitvoer worden gelegd.

Ik heb dweepzucht gezien in vele vormen van aanbidding, dweepzucht, die veroorzaakt wordt door op hol geslagen gemoedsbeweging. Maar dit zeg ik U: in diegenen van Uw volk, die ik ontmoet heb, heb ik geen dweepzucht aangetroffen, maar een geloof, dat iederen druk kan weerstaan. De verhevenheid van Uw leerstellingen is gebaseerd op geloof. Dat dit geloof gesteund wordt door gezond verstand, intelligentie en broederschap, doet niets af aan de echtheid er van. Over enkele maanden zult U met Uw volk vergaderd zijn in grootsche bijeenkomsten, om hulde te brengen aan de nagedachtenis van één van Uw grootste mannen, en om te herdenken, dat hij honderd jaar geleden zijn geïnspireerde besluit nam.

Als Uw volk daar vergaderd zal zijn, geloof ik, dat zij niet het meest getroffen zullen worden door het monument, dat dan opgericht zal zijn, noch door het zoete gezang van Uw wereldberoemde koren, noch door de gerechtvaardigde pracht en praal van de plechtigheid. Zij zullen iets zien, dat grootscher is dan dit alles... Ik zie het in één zin, en als U bij deze groote gebeurtenis uitkijkt over de menigte, kijk hun dan in de oogen en herhaal mijn woorden: „Si monumentum requiris, circumspice...” (Als gij naar een monument zoekt, kijk dan om U heen.)

Ik groet U, Mark Petersen — en Uw volk.....

VIVIAN MEIK.

(Verkort).

DE GESCHIEDENIS

Speciaal verteld en

1
Joseph Smith, de Profet, werd geboren in Sharon, Windsor County, Vermont, op de 23e dag van December, 1805.

In zijn jeugd hielp hij zijn ouders met het dagelijks werk op de boerderij. In het jaar 1819 verhuisden zij naar Manchester, in de staat New-York.

2
In die dagen hielden de verschillende kerken grote vergaderingen in parken en op pleinen, met de bedoeling nieuwe leden te winnen. Maar de geestelijken en bekeerlingen begonnen te redetwisten over de leerstellingen, totdat in alle hoofden en harten boze gevoelens en verwarring heersten.

3
Deze dingen maakten den jongen Joseph bedroefd. Zijn oprechte zoeken naar waarheid leidde hem naar de familiebijbel, en daar las hij, in de brief van Jacobus: „Indien iemand van U wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere... en zij zal hem gegeven worden.”

4
Een heerlijke bestemming werd in vervulling gebracht, toen Joseph Smith op een schone lentemorgen in 1820 God zocht. Een verblindend licht daalde op hem neer, en twee heerlijke wezens stonden boven hem in de lucht. Een van hen noemde hem bij zijn naam, en sprak, zeggende: „Deze is Mijn Geliefde Zoon, hoor Hem.”

VAN DE KERK

getekend voor de jeugd

Joseph was zo verbijsterd, dat hij nauwelijks zijn gedachten kon verzamelen. Zodra hij in staat was om te spreken, vroeg hij, welke van alle kerken gelijk had, en bij welke hij zich moest aansluiten. Het Hemelse Wezen antwoordde hem met een stem, die Joseph tot in zijn binnenste ontroerde:

„Zij naderen tot Mij met hunne lippen, maar hun harten zijn verre van mij . . .”

Na Joseph verteld te hebben, dat hij zich bij geen enkele van die kerken moest aansluiten, verdwenen Onze Hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus naar de hemel.

Scheldwoorden en vervolging werden Joseph's deel toen hij van zijn visioen vertelde. De geestelijkheid zeide dat zulke dingen als visioenen en openbaringen niet meer bestonden en nooit meer zouden komen. Het was vreemd, dat een jongen van veertien jaar zulk een opschudding in de kerken teweeg kon brengen, en dat zij zich alle aaneensloten om hem te vervolgen.

Joseph's leven was in gevaar, maar niets kon zijn getuigenis veranderen. Hij wist dat hij den Vader en den Zoon gezien had. Hij kon het niet verloochenen. Hij wist, dat Onze Vader in de Hemel hem had uitgekozen om de ware Kerk op de aarde te herstellen.

„De Ster“

(Vervolg van blz. 47).

„Ja, als Gerry dien hond zag rende hij naar huis“, zei Sam peinzend.

De dokter streek door zijn haar en lachte. „Herinner je je nog al die drukte, toen Gerry en Jo Patterson het uithangbord van McGarrity naar beneden hadden gehaald? En dat hij met zijn catapult eens alle ruiten van Mevrouw Hanson's garage heeft gebroken?“

„Zooiets vergeet je niet gauw“, zei Sam. „Het heeft me heel was gekost. En ik denk niet dat U het weet, dokter, maar Gerry heeft in een restaurant in Stanton eens ruzie gehad met een paar andere knapen. Het liep zoo hoog, dat er klappen vielen. Het had wel eens leelijke gevolgen kunnen hebben.“ Hij hield plotseling op met vertellen. „We hadden daar beter niet over kunnen spreken waar Paul bij is. Ik wed dat hij daar nog nooit iets van gehoord heeft. Moeder houdt die kleine familiedrama's achter een gesloten deur, niet Paul?“

„Hier Paul“, de dokter reikte hem een receptje over. „Een paar vitaminetabletten zullen wel helpen om die schouders recht op te houden. Je bent zoo gezond als een visch, jongen.“

„Dank U, dokter“, zei Sam.

„Laten we dezen weg naar huis nemen. Paul“, ging hij verder toen ze op straat kwamen. Zij wandelden zijwendig over het plein voor het gerechtshof. Sam nam zijn hoed af en bleef staan voor de erelijst met de vergulde namen, die in het lamplicht glansden. Uit zijn ooghoek zag hij, dat Paul zijn schouders kaarsrecht hield.

„De wijze, waarop de dokter vandaag over Gerry praatte“, zei hij tenslotte, „bracht me weer heel wat dingen in herinnering. Al de moeilijkheden die Gerry had, juist zooals jij. De keeren dat hij in angst zat. Hij moet daar aan het front ook bang zijn geweest, net zooals jij of ik dat geweest zouden zijn. En als je dat weet, vind ik het heelemaal zoo prachtig, dat hij zoo dapper is geweest, en dat hij een onderscheiding heeft verdiend, en.....“ Sam's stem brak af.

Paul's woorden kwamen er in één ruk uit.

„Iedereen stelde hem altijd zoo volmaakt voor — Gerry bedoel ik. Het leek onmogelijk om op hem te lijken. Maar na alles wat de dokter verteld heeft — ik weet het niet, het lijkt nu heel anders...“ Hij zocht naar woorden. „Weet U wat

het is, vader. „Moeder neemt hem altijd als voorbeeld...“

„Zoo is een vrouw nu eenmaal“ zei Sam. „Moeder herinnert zich alleen de goede dingen. Ik wed dat je haar er niet eens van zou kunnen overtuigen, dat Gerry altijd huilde toen hij een baby was. En toch was het waar, ik heb vaak genoeg 's nachts met hem rondgelopen. Met ons, mannen, is het een beetje anders. Wij kunnen ons de dingen herinneren en weten, dat iemand er ondanks dat alles toch wel kan komen. Als ik jou was zou ik niets aan moeder vertellen. Het zou de dingen voor haar kunnen bederven.“

„Ja vader“ stemde Paul haastig toe. „Ik bedoel nee.“

Toen zij thuis kwamen, nam Sam zijn zoon mee naar Gerry's kamer, die er uit zag, alsof de bewoners ieder oogeblik terug zou kunnen komen. In de kast hingen kleeren, en op den bodem stond een rij schoenen, tennisschoenen, zware laarzen, en een paar glanzende, practisch nieuwe schoenen.

„Zulke mooie schoenen heb jij nog nooit gehad, wel?“ vroeg Sam..

„Nee.“ De gevoelige mondhoeven van den jongen trilden.

Sam gaf hem de schoenen. „Hier, probeer ze maar eens. Het is een geweldige groote maat, maar ze zullen je wel ongeveer passen.“ Hij legde zijn arm om de schouders van den jongen.

Den volgenden morgen werd Sam gewekt door een snorrend, knarsend geluid. Anna ging recht op zitten. „Wat is dat nu toch?“ Zij stapte uit bed.

„Paul is het gras aan het maaien“ zei Sam met een binnenpretje.

„Maar man, het is nog maar half licht. De Clarks zullen woedend zijn. Die slapen altijd zoo lang.“

„Als Paul een bekeuring krijgt voor het verstoren van de rust, zal ik de boete wel betalen“, zei Sam vroolijk.

Anna verwonderde zich. „Hoe heb je hem zoo ver gekregen?“

„O“. Sam grinnikte zelfvoldaan in de schemering. „Ik heb hem flink onder handen genomen, daar kun je van op aan“. Hij schudde zijn kussen op en ging behaaglijk liggen.

„Ik wed, dat hij met die nieuwe schoenen in het natte gras loopt“, zei hij tot zichzelf. „Als Anna het ziet, is het huis te klein. Maar“, hij geuude en strekte zich uit, „het zal niet lang duren, of ze passen Paul precies.“

Gebeurtenissen in de Zending.

Districtsconferentie te Rotterdam (25 en 26 Januari 1947).

Deze conferentie ving aan met een bijeenkomst, die door ruim 60 personen met blijdschap en spanning tegemoet werd gezien: zendelingenvergadering voor alle zendingen in Nederland. Blijdschap door het vooruitzicht, elkander weer eens te kunnen zien en spreken, spanning door de wijzigingen, die ongetwijfeld zouden komen. In een opbouwende vergadering, die 5 uren duurde, gaf President C. Zappey vele instructies, en werd een aantal wijzigingen bekend gemaakt, die hier heel in het kort volgen.

Geopend twee nieuwe districten.

a. District Almelo, omvattende de gemeenten Almelo en Zwolle (Meppel, Hengelo en Enschede zullen later geopend worden.)

Districts-president: Oud. G. Mes.

b. District Zutphen, omvattende de gemeenten Zutphen, Apeldoorn en Arnhem. De twee laatstgenoemde plaatsen worden overgenomen van het district Utrecht. (Nijmegen zal later geopend worden.)

Districts-president: Oud. J. J. Roothoff.

Geopend in district Amsterdam: gemeente Alkmaar.

Geopend in district Utrecht: gemeente Amersfoort.

Verplaatsingen:

Oud. J. Vreeken van Amsterdam naar Den Haag (benoemd tot Overziener van de Zondagsscholen in de Zending).

Zr. M. C. Vreeken van Amsterdam naar Den Haag (benoemd tot Overziener van het Jeugdwerk in de Zending).

Oud. H. Landward van Rotterdam naar Amsterdam (benoemd tot President van het Amsterdamsche District).

Oud. A. R. Hoggan van Utrecht naar Rotterdam (benoemd tot President van het Rotterdamsche District).

Zr. V. L. Hoggan van Utrecht naar Rotterdam.

Oud. H. Uffens van Haarlem naar Utrecht (benoemd tot President van het Utrechtsche District).

Oud. J. J. Roothoff van Delft naar

Zutphen (benoemd tot President van het District Zutphen).

Zr. M. E. Roothoff van Delft naar Zutphen.

Oud. G. Mes van Rotterdam naar Almelo (benoemd tot President van het District Almelo).

Oud. C. Kapteijn van Amsterdam naar Alkmaar (als gemeentepresident).

Oud. R. W. Stokes van Rotterdam naar Alkmaar.

Oud. A. J. Heining van Leeuwarden naar Amersfoort.

Oud. R. J. Oliekan van Groningen naar Amersfoort.

Oud. J. de Young van Rotterdam naar Haarlem.

Oud. Wm. Davis van Rotterdam naar Haarlem.

Oud. J. L. van Leeuwen van Haarlem naar Gouda.

Zr. A. W. Hartman van Utrecht naar Amsterdam.

Zr. C. H. Roth van Zendingskantoor naar Amsterdam.

Oud. W. J. Coyne van Gouda naar Leeuwarden.

Oud. L. Mondfrans van Apeldoorn naar Utrecht.

Oud. J. E. Vanderhoof van Utrecht naar Apeldoorn.

Oud. J. E. Strobel van Rotterdam naar Almelo.

Oud. H. Hommes van Groningen naar Zwolle.

Oud. J. van Haren van Rotterdam naar Zwolle.

Oud. P. 't Hart van Leiden naar Den Haag (als gemeentepresident).

Zr. L. 't Hart van Leiden naar Den Haag.

Oud. J. Bruin van Amsterdam naar Leiden (als gemeentepresident).

Zr. J. Bruin van Amsterdam naar Leiden.

Oud. A. Vermij van Voorzorgswerk naar Delft (als gemeentepresident).

Zr. C. D. Vermij van Voorzorgswerk naar Delft.

Zr. S. E. van der Toolen van Utrecht naar Groningen.

Zr. R. Jansen zal haar Zendingsarbeid aanvangen in Groningen.

Zaterdagmiddag werd om 6 uur een ambtenar(ess)envergadering gehouden, die om 8 uur werd gevolgd door een geslaagden programma-avond, verzorgd door de Rotterdamse O.O.V., met medewerking van het zangkoor en het mannenkoor, welk laatste met „De Spijskaart” een verdiend succes oogstte. Zondagmorgen, ondanks de felle koude, een uitstekend bezette Priesterschapvergadering en ochtendbijeenkomst. Sprekers waren Ouderlingen C. de Jong, H. A. Hekking, H. Uffens en A. R. Hoggan, die allen op den ernst der tijden wezen, tot bekeering aanmaanden en den aanwezigen vrienden aanraadden, het Evangelie te onderzoeken.

In den avonddienst heerschte eveneens een bijzonder goede geest. Meer dan 500 personen waren aanwezig in de mooie vergaderzaal van het Feyenoord-Stadion. Woorden van opbouw en waarschuwing werden gesproken door Oud. H. Landward, Zr. J. A. Riet, Oud. Th. Sipkema en President C. Zappey. Zr. Riet en Oud. Sipkema wezen er beiden met nadruk op, dat het onze plicht is om Gods geboden en raadgevingen stipt na te leven. President Zappey sprak over de teekenen, die het laatst der dagen zullen aankondigen, in het bijzonder die, welke het Joodsche volk betreffen, en toonde aan, dat de desbetreffende profetieën reeds gedeeltelijk in vervulling zijn gegaan. Het muzikale gedeelte dezer bijeenkomsten was in uitstekende handen bij „De zingende moeders” onder leiding van zr. J. Zweers-von Stein, het Rotterdamse Zangkoor onder leiding van zr. H. C. Boekhout-van Vliet en Oud. R. W. Stokes.

Gedoopt.

Op Donderdag 16 Januari j.l. werden te Rotterdam door Oud. C. de Jong de volgende personen gedoopt: Adriaan van der Zwaan, Adrianus Ketting en Geertje Tameris-Staneke.

Ingezegd.

Op 2 Februari werden te Utrecht ingezegend Velma Lavon de Juncker, dochter van Johan Anton de Juncker en Feikina van de Veur, en Willem Johan Louis Annokkee, zoon van Johan Louis Annokkee en Maria Cornelia van Doorn.

Verplaatsing en aankomst van zendelingen.

Op 27 Januari werden Oud. en Zr. R. Mondfrans overgeplaatst van Den Helder naar Hilversum. Zij zullen deze gemeente voor het Zendingswerk gaan openen.

Op 7 Februari mochten wij de volgende zendelingen in Nederland verwelkomen: Oud. H. de Boer en echtgenoot, Oud. G. J. Scheuller en echtgenoot, en Oud. B. van Oostendorp. Zij zullen hun arbeid in de volgende plaatsen aanvangen: Oud. en Zr. de Boer in Rotterdam, Oud. en Zr. Scheuller in Amsterdam, en Oud. van Oostendorp in Utrecht.

Vertrokken.

Op 22 Januari vertrok zr. Doemie Anjewierden van de gemeente Leeuwarden naar Ogden, Utah. Onze beste wenschen vergezellen haar op haar reis naar haar nieuwe vaderland.

Op 7 Februari vertrok zr. H. de Man-van Valen van de gemeente Rotterdam naar Salt Lake City, waar haar kinderen haar komst met blijdschap tegemoet zien.

Speciale programma's.

Op 11 Januari hield de gemeente Groningen een genoeglijken feestavond ten bate van het Voorzorgswerk.

Op denzelfden datum werd in Rotterdam door de Padvinders een „groot appèl” gehouden, dat bij de vele aanwezigen zeer in den smaak viel.

Op 18 Januari bood de Rotterdamse gemeente aan het afgetreden gemeentebestuur, dat zich in de oorlogsjaren zoo getrouw van zijn plichten heeft gekwetend, een afscheidsprogramma aan.

Op 28 Januari verzorgde de Utrechtsche Z.H.V. een programma-avond ten bate van het plaatselijke bouwfonds. De opbrengst was zeer bevredigend.

Op 30 Januari betuigden de Amsterdamsche leden hun dank aan het afgetreden gemeentebestuur door middel van een mooi afscheidsprogramma. Op zeer origineele wijze werden de gebeurtenissen van de afgelopen jaren voor de microfoon ten gehore gebracht.

Op 3 Februari werd in de gemeente Dordrecht een „dankavond” gehouden, eveneens ten bate van het Voorzorgswerk. Een verslag hiervan vindt U elders in dit nummer.